

UKRAINIAN LABOR NEWS
Published semi-weekly by
The Ukrainian Labor News Ass'n
c/o. Fritchard & McGregor Sta.,
Winnipeg, Man.

"УКР. РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
видаються для робочого класу —
завжди два рази в тиждень
видаються Видавничого Товариства
Українських Робітничих Вістей.
Передплата \$4.00 на рік.

UKRAINIAN LABOR NEWS
c/o. Fritchard & McGregor Sta.
Winnipeg, Man.

В ІТАЛІЇ.

В останніх трьох тижнях в
Італії відбувалися важкі події.
Кожний день депеші приносили
відомості, що в таких великих
індустріальних містах Італії, як
Мілан, Генуя, Турин і інших, робітники
захоплювали фабрики і заводи
під свою контролю.

Початок сему зробили робітники металевих
фабрик, за ними пішли робітники
хімічних заводів, бавовняних, а
нарешті сей рух поширився і на села,
де селяни почали виганяти великих
земельних власників з їх
посідаючостей. Зеліничники
відмовилися перевозити війська
до тих місцевостей, де відбувалися
ці події. На всіх захоплених
робітниками фабриках повішали
червоні соціалістичні прапори.

Робітники почали організувати
свою армію, а навіть виробити
власні гроші. Здавалося, що се є
початок великої революції в Італії
і що не нині — завтра почнемо
про захоплені робітниками всієї
влади в свої руки. Однак
остання новинка доносить, що
робітничі представники згодилися
на пропозицію прем'єра Джіоліті
вести переговори з фабрикантами
і як результат цих переговорів
робітники опустели фабрики.
Опустили вони їх тому, що
фабриканти згодилися на по-
більшення робітникам платні,
що згодилися задовольнити
еще деякі інші вимоги робітників.
І вигнаний робітниками на
фабриках червоний прапор —
звістав знятий.

Судячи після солідарності
захоплення робітниками фабрик;
судячи після солідарності
і революційності серед італійських
робітників, котру вони
виказали своєю активністю
не перепускаючи через Італію
оружа ворогам соціалістичної
Росії; судячи після безрадісності
фабрикантів відібрати
від робітників фабрики не
компромісом і уступками, а
якоюсь нішою дорогою; судячи
нарешті після безсилля італійського
правительства ужити
оружної сили супроти
насилно захопивших фабрики
"бунтівників" — здавалося,
що червоний прапор з фабрик
знятий вже не буде.

Однак остання новинка
каже, що в Неаполі, Турині,
Генуї робітники уступили з
фабрик і червоні прапори знімали
звідтам зняти. А в той
самий час в полудневій Італії
30 тисяч робітників захоплюють
під свою контролю фабрики
в одному з найбільших
індустріальних міст краю —
Терні.

Як видно то сей рух з
захопленням робітниками фабрик
не є так солідарний, як
се показувало се в початку.
Та чи виня в тім самих робітників?

Вчорашня новинка з Мілану
доносить, що анархісти і синдикалісти
ведуть завзяту кампанію
проти Конфедерації Праці
і проти соціалістичних
провідників, котрі погодилися
з фабрикантами при
переговорах, які вели ся за
посередництвом прем'єра Джіоліті.
Як видно, то провідники
соціалістичної партії Італії своїм
опортунізмом і угодовством
нічим не різнять ся від своїх
обратнім, провідників соціалістичних
партій в інших краях.

А що до самої соціалістичної
партії, то, описуючи революційний
рух в Італії, кореспондент
до віденської польської
комуністичної газети "Swit"
писав недавно з Риму
слідує:

"В різних місцевостях
вибухне щораз більше
урочайна боротьба; жовіри
відмовляють послуху, коли їм
приказується се опустити
дане місто, як се недавно
стало ся в Ментоні. Отже
стріча двох ворожих
таборів, між котрими
війна вирилася пропасть,
є неминуха. Приготована
до боротьби з однією і
другою стороною є
дуже горячкова. Треба
зазначити одначе, що
соц. партія не стоїть
цілковито на височині
завдання. Заряд
лякаючи ся передчасних
і локальних рухів,
дуже часто є цілковито
бездіяльний і
поширює маси самим
собі, що викликає
неохоту і розгук в
зorganizованих масах,
а частини незorganizованої
маси, котра
переходить тепер
на сторону анархістів,
котрі починають
тепер здобувати
певну силу."

І так, соціалісти "лякаючи
ся передчасних локальних
рухів, дуже часто є
бездіяльний і
поширює маси самим
собі", але коли се маси
виступають до акцій і
загрожують інтересам
панів, то тоді, як се
було 12. вересня в Мілані,
приходять до них
соціалістичні провідники,
та еше не звичайні
рядові, а парламентарні
посли і пропонують
робітникам свої
услуги, як переговорщиків
з фабрикантами.
Так зробив соціалістичний
посол Дарагона в Мілані
12. вересня. І тоді, коли
обов'язком соціалістів
є використати сей
робітничий рух для
революційних цілей,
вони з благословення
прем'єра Джіоліті йдуть
до фабрикантів,
вигорговують
для робітників мізерну
підвишку платні,
кажуть робітникам
уступити з фабрик,
зняти червоні прапори,
а самі докнавши сего
"революційного"
діла, вертають назад
до парламенту.

Соціалістичні провідники
в Італії вже не раз
зраджували італійські
робітничі маси.
Італійський революціонер
А. Фалжі, в своїй статі
п. н. "Історичний
начерк революційного
робітничого руху в Італії"
писав слідує:

"Один з найзнаменитіших
актів, котрими пролетаріат
Італії проявив себе
як злучена в одну
цілість класу, се загальний
страйк в вересні 1904
року. Всі майстерні,
від найменших до
найбільших зістали
спаралізовані в одну
мить. Рух потягнувся
цілком застановав
ся. Ні один корабель
не вийшов з портів.
Навіть почта і телеграф
застановили ся,
і здавало ся, що
буржуазне суспільство
корчить ся в
передсмертних судорогах.
Кілька міст, в тому
числі Генуя і Мілан,
протягом двох днів
були під владою
робітників."

І от на третій день
сього найбільшого по
своєї солідарності
страйку, зіздається
ся до Мілану соціалістична
парламентарна група
і видає до робітників
відозву, заклинаючи
їх заперестати
страйк. В наслідок
сего страйку розбивається
газла: вся влада
радам, бо сі дві
речі одна від
другої нерозлучні.

Німецька революція
відразу пішла шляхом
захвату влади
радами, але хутко
виявилось, що соціалістичні
зрадники, які
скрізь промикають
до робітничих
рад, повізли туди
тільки через те,
що туди їх
запроторили самі
трудящі маси
своїм революційним
інстинктом.
Незалежні комуністи
(П. С. Р.) і соціал-демократи
відразу відлучили
себе не в своїй
тарільці й почали
шукати стежки
назад, до парламентаризму,
до багн буржуазної
демократії.

Соціал-демократи й
Незалежні, — Шайдеман,
Бернштейн, коли
італійське
робітничтво
виступило до
рішучої боротьби
з пануючою
класою Італії
і віднес на
нею остаточно
добуду. Волиць.

ПРОЛЕТАРІАТ І КОМУНІСТИ В НІМЕЧЧИНІ.

(Від нашого кореспондента.)

Розвій пролетарської свідомості.

Конечною умовою соціалістичної
революції треба вважати,
крім відповідного розвитку
продукційних засобів і
нагромадження промислового
капіталу, також заострене
класових протилежностей
через економічну руйну
буржуазних держав і зростаючу
свідомість своїх історичних
завдань в масах робітничества.
Нині ми майже по всій
осередній Європі маємо
всі потрібні умови крім
останньої.

Наслідком довгого впливу
соціал-патріотичних партій
на пролетаріат, класова
боротьба набула вигляду
для буржуазії хатнього
характеру, який зводив
на нівець усі революційні
напруги робітничества.
Як колись бунти рабів і
кріпаків через відсутність
добротного дощогого
керівництва, яке тоді
через особливі господарські
умови не могло
набути рис сучасної
дисциплінованої політичної
партії (бо партія керує
у революції) — рау-раз
було здавалося, так і
нині революційні вибухи
пригашували, і тут і там,
коли до керми не
ставала залізна рука
пролетарської диктатури.

А се остання є ніщо
інше як вислів внутрішньої
класової свідомості
працюючих мас. Але як
і в чому виявляється
та пролетарська диктатура?
Чи не є се також
пуста фраза, якою
колись і опортуністи
бавились і дурили
робітників? А може
та диктатура є парламентарна
більшість, яка
через "соціалістичні
голоси" та виборчі
скринки відбирає
владу з рук буржуазії?
Розуміть ся і не
те се. Диктатура
пролетаріату є
лише ідея завершеної,
однорідної,
непохитливої
пролетаріату до
розлавлення
буржуазної громади.
Але при переведенні
в життя, в реально-речовому
світі вона
виявляється ся в
одному реченні:
робітничо-селянські
ради. Тай се
є тільки є нерухомий
кістяк, форма
нового суспільства
в статичній. Динамікою
революційної
громади є
газла: вся влада
робітничо-селянським
радам. В сьому
полягає весь
закон заповіді
й святе писмо
комунізму.

Вся влада радам, а не
комуністичним партіям, —
радам і тільки
радам. Продовжимо
далі думку.
Перевід сего
газла в життя
є вже сама
соціалістична
революція, а
коли якась
організація чи
партія послідовно
і логічно
приймає се
газла за лінійно
поведінки і
здійснює його,
то вона сама
через те
обертається
ся в комуністичну
партію. Отже
ясно, що в
соціалістичній
(радянській)
революції
влада не
може
попасти в
якісь інші
руки, а тільки
в руки
комуністам,
бо інакше
зовсім
ніякої
соціалістичної
революції
не
буде.

Німецькі соціал-зрадники.

От чому в країні,
яка пліне в
потопі економічної
буржуазної
руїни, ознакою
поспіху
революції є
зростаючий
поширення
газла: вся
влада радам,
бо сі дві
речі одна
від другої
нерозлучні.
Німецька
революція
відразу
пішла
шляхом
захвату
власти
радами,
але хутко
виявилось,
що соціалістичні
зрадники,
які скрізь
промикають
до
робітничих
рад,
повізли
туди
тільки
через
те,
що туди
їх
запроторили
самі
трудящі
маси
своїм
революційним
інстинктом.
Незалежні
комуністи
(П. С. Р.)
і соціал-демократи
відразу
відлучили
себе
не в
своїй
тарільці
й почали
шукати
стежки
назад,
до
парламентаризму,
до багн
буржуазної
демократії.

Соціал-демократи й
Незалежні, — Шайдеман,
Бернштейн, коли
італійське
робітничтво
виступило
до рішучої
боротьби
з пануючою
класою
Італії
і віднес
над нею
остаточно
добуду.

Волиць.

штайн, Гільфердінг, Велс та
Кавтський поставили своїм
завданням зруйнувати совіти,
і через свої партії й професійні
спілки вони обернули їх в
додаток до парламенту, в
класа буржуазних інституцій і
тим самим до речі їх
знищили.

Повстання в січні 1919 р.
не мали успіху через технічну
плекість комуністичних і
революційних сил. Коли
би пролетаріат під
провідом комуністів
був захопив
владу, то
запанувала
би диктатура
пролетаріату
через совіти,
які були
би приборками
буржуазії
й запровадили
в Німеччині
Соціалістичну
Республіку.
Зараз там
панує "демократична"
себр буржуазна
республіка,
а охороненою
приватною
власністю
є ті-ж самі
соціал-демократи.
І Носке
й Петлаур,
Піаусдський
і Керенський,
то все
ягоди з
одного
поля.
Завал
першого
виступу
в січні
1919 р.
коштував
життя
численним
пролетарським
борцям
і їх
провідникам
Розі
Люксембург
і Карлові
Лібкнехтові.

Диктатура буржуазії.

Далі пішла довга,
ціло-річна
боротьба
за диктатуру
пролетаріату,
але боротьба
вже
прийшла
з уліції
до
самих
коринів
господарського
життя,
до фабрик
і верстатів.
Робітничтво
повело
зрощування
до собі
бажане
диктатуру,
себр совітів
і се
виявляється
в зрості
комуністичної
партії.
Але з гори
по старому
дубинка
диктатура
буржуазії,
спершу
одягнуеної
в керую
соціал-демократії,
а потім
вже
соціал-зрадники
продали
всю
владу
капіталістам.

Вона (диктатура буржуазії)
намагалася звести на
нівець
всю владу
совітів і
такі
звела
їх до
нічого.
Щоб
позбавити
ряди
класового
характеру,
їх
було
змішано
з
хазаями,
введено
в рамі
буржуазної
конституції
і таким
чином
їх
було
маєже
зовсім
знищено.
Підчас
Капової
зрощування
Комунисти
й Незалежні
виступили
були
разом.
Та хоча
монархісти
ї були
розгортали
революцію
й прискорювали
переворот,
але
німецький
пролетаріат
знову
не
міг
взяти
влади;
совіти
не
виявились
сильнішими
за
державу
і в
нідрах
трудящих
мас
ще
зроста
залізна
воля
до
скинення
буржуазії.
Правда,
Капова
спроба
виявила,
що тепер
вже
ріжніця
з тим,
що було
рік
назад,
була
величезна,
сили
зрости
значно,
але
ще не
прийшло
до
достаточного
зміцнення.

Комуністичні течії.

В Німецькій
Комуністичній
Партії
не було
єдності
думки
і все
відчувалось
відсутність
старого
провідника.
Спартак
відмовився
спершу
взяти
участь
у виборі
до парламенту
і тим
втратили
богато.
В літі
минушого
року
на зїзді
в Гамбургу
Комуністична
Партія
розкололась,
чи
точніше:
від неї
відокремилась
"налівійша"
анархо-синдикальна
група,
і то
головно
через
питане,
чи брати
участь
в виборі
до парламенту.
Кляра
Цеткін
стояла
за тим,
щоби
брати
ї на сей
раз
вже
комунисти
пішли
до парламенту.
Як
відомо
наслідком
своєї
відсутності
в парламенті
комунисти
майже
не змогли
дати
про
себе
знати
пропагандою,
коли
не згадувати
майже
нелегальні
преси.
Незалежні
величезні
пропаганду
з трибуни
ї надзвичайно
зрости.
А про
те заслуга
масової
праці
комунистичної
була
величезна:
вони
обернули
фактично
Незалежні
Соціалістичну
Партію
в комуністичну
партію,
і то
своєю
критикою,
хоча
крім
того
ї революційний
натиск
трудящих
мас
також
штовхав
їх
до
комунізму.

Незалежна Соціалістична Партія.

Зростає
партія
був
такий
могутній,
що за
короткий
час

вона зрости до 750.000
членів і
мала
44
зоденники.
З
боку
організації,
се
мають
єдина
партія
на
світі
по
своїй
могутності
ї багатстві
пропагандійних,
розумових
сил.
Але
її
бракувало
внутрішньої
єдності,
вона
була
в процесі
формації.
Пі розвій
шов до
комунізму.
Ліпський
зїзд
ухвалив
дійсну
комуністичну
програму,
яка
по суті
не
відрізнялась
нічим
від
якоїсь
іншої
комуністичної
програми.
Понад
те
все,
вони
ухвалили
прилучити
ся до
III
Інтернаціоналу,
— ясно,
точно,
хоча
ї зазначивши,
що
Незалежна
Партія
має
постаратися
привести
з собою
всіх
інших
соціалістів,
—
прихильників
диктатури
пролетаріату.
Про
що
се
свідчить?
Про
рух
масового
членства
в ліву
до
комунізму.
Єдине,
що
залишилось
партії
зробити,
се
викинути
старих
провідників,
які
все
ще
лишилися
на
чолі
організації
і гальмують
цілий
рух
і всю
справу.
Але
вже
Кавтського
й Гільфердінга
нагнали,
бо-ж
як
могли
бути
вони,
—
вороги
диктатури
пролетаріату,
—
вести
за собою
пролетаріат
у біій
за диктатуру?
Вони
зробили
б під
кінець
те
саме,
що
Шайдеман.
Але
революційний
натиск
мас
ще
такі
їх
туди,
де
є
їх
місце
і все
вже
їде
до
того
кінця.

Каніт бунт і комуністи.
Та не
дивлячись
на
могутній
зростаючий
прихильників
комунізму,
до
Капового
бунту
ще
покинуло
не
прийшло
до
могутньої
об'єднаної
комуністичної
партії,
а
тому
ї
остання
завершує
не
привела
до
соціалістичної
революції.
Тут
ще
виявилось,
що
контрреволюційні
ватажки
з
професійних
спілок
разом
з
соціал-патріотами
знову
відіграли
свою
контрреволюційну
ролю
ї постарались
вступити
в переговори
ї примирити
робітничтво
з
Ебертом-Мілером.
Комунисти
—
розбиті
на
дві
групи,
одна
науково-соціалістична,
марксистська,
а
друга
анархо-синдикальна.
Соціал-демократи,
оскільки
мали
силу
і вплив
завдяки
своїй
назві
й старим
зв'язкам,
помагали
завести
"порядок"
і гальмували
революцію.
Незалежні
в
одному
місті
їшли
з
комунистами,
в
другому
з
соціал-демократами,
—
отже
ж з
ворогами
революції.
Розуміть
ся,
буржуазія
встигла
упорати
ся з
Рурськими
й Дрезденськими
комунистами.
А
що
до
Капа,
який
скочив
у вир
не спитавшись
броду
у
керівників
буржуазії,
то
він
мусів
відразу
забиратись
геть
бо
тут
вже
буржуазія
третіла
від
влади
рад,
що
прокопалась
у
Рурській
палаїні
ї
її
було
не
до
Капа.

Перед новими виборами.

Не згадуючи
про соціал-демократів,
які
цілком
страченими
для
революції,
кінемозором
на
нинішній
стан
комунізму
в Німеччині.
Крім
старої
комуністичної
Партії
з
Кляроу
Цеткін
і
Др.
Леві
(Спартаків)
утворилась
ще
одна
"Комуністична
Робітничка
Партія",
яка
прибрала
"чудернацькі"
риси
анархо-комуністичного
націоналізму
ї мало
має
спільного
з
витриманою
за
законо
наукового
соціалізму
III
Інтернаціоналу.
Незалежні
тепер,
як
і
підчас
Капової
зверухи,
розколюють
ся
в
більше
ї
більше.
З
права
стоїть
Кавтський,
Гільфердінг,
яких
вже
нагнано
ї
Кріспіен,
з
ліва
Даймінг
і
Курт
Гаер.
Перші
були
утворили
собі
блук з
соціал-демократів
ї урядовими
професійними
спілками
і
таким
чином
цілком
змили
ся
з
ними
в
тактиці
і в
боротьбі
проти
революції.
Другі
фактично
працюють
солідарно
з
комунистами
Леві,
Пік,
Еберляйн,
критикують
незалежні,
але
з
метою
розриву
між
ними
ї
кавтськіянами.
Сей
розрив
мусить
скоро
наступити
ї
тоді,
не
маючи
вже
ніякої
теоретичної
ріжніці
незалежні
ї
комунисти
можуть
злучитись,
щоби
спільним
шляхом
повести
за
собою
цілий
німецький
пролетаріат.

До об'єднання комуністів.

Передумовою революції,
як ми
згадували,
є чинність
організованої
громадської
групи
в
нідрах
пролетарських
мас,
які
йдуть
тоді
у
біій
як
дисциплінована
армія,
охоплена
одною
думкою
ї
одною
волею.
Коли
здійсниться
се
об'єднання
комуністичних
сил
в
Німеччині,
тоді
революція
при
присутності
всіх
інших
умов
мусить
нарешті
осягнути
успіхи.
Можливо,
що
якісь
зовнішні
несподівані
обставини
можуть
викликати
новий
вибух
революції
в
Німеччині,
ї
тоді
процес
злиття
організаційно-революційних
сил
в
одну
комуністичну
партію
стане
ся
вже
в процесі
самої
боротьби,
хоч
нам
видається
се
подібний
вихід
дуже
загальновисновковий,
гіпотетичний.
Диктатура
пролетаріату
в
Німеччині
ї
реалізуватись
не
може
доки
єдина
комуністична
партія
не
охопила
класової
свідомості
мас
ланцюхом
організацій
ї
не
пронизала
їх
закладами
до
боротьби
за
всю
владу
робітничим
радам.

До
нині
всі
керма
в
рядах
Незалежної
Соціалістичної
Партії
(U.S.P.)
належала
кавтськіянам,
через
стару
звичку.
Се
був
недобиток
старих
опортуністичних
впливів.
Старі
люди
—
віком,
чи
розумом
і
думками,
—
що
не
хочуть
збагнути
нову
ідею,
мусять
забратись
геть.
750.000
прихильників
незалежних
увяляють
велику
силу,
яка,
раз-ра-гартувано
ї
сподна
революційною
ідеєю
комунізму,
ї
раз
здивившись
з
рештою
комуністів
в
єдину
комуністичну
партію,
створить
дійсну
залізну
армію
революції.
Се
ї
було
є
одною
з
передумов
загину
буржуазної
Німеччини,
на
руїнах
якої
мусить
повстати
Німецька
Радянська
Республіка.

Відповідь
III
Інтернаціоналу
Незалежникам
закидує
їм
непослідовність
програми
ї
чину,
в
тім,
що
вони
говорять
як
комунисти,
а
роблять
як
соціал-опортуністи.
А
самий
розрізний
закид
се
—
про
небажане
порозуміти
ся
з
комунистами
Німеччини.
Незалежні
путь
до
III
Інтернаціоналу
через
голови
прихильників
їого
в
Німеччині.
В
сім
визначається
ся
рука
Кріспієна
ї
Гільфердінга.
Комунисти
мусять
стояти
на
позиції
єдності
всіх
сил
ї
недопустимості
істновання
кількох
партій
III
Інтернаціоналу
в
одній
країні.
Чотири
мільони
голосів
Незалежних
проти
пів
мільона
голосів
за
комунистами
при
виборі
до
парламенту
(без
комунистичної
анти-парламентарної
свідчить
про
величезний
зворот
мас
у
ліво.
Передошед
Всесвітній
Соціалістичній
Революції
надійшов
ї
передові
загони
пролетарської
армії
повинні
об'єднатися
єдиною
залізною
дисципліною
єдиної
Комуністичної
Партії
цілого
світа.

Gregory.

ДО РОБІТНИКІВ ВСІХ КРАЇН!

З огляду на
сучасне
важке
політичне
становище
цілого
світа,
Інтернаціональний
Професійний
Союз
визнає
зorganizований
пролетаріат
всіх
країв
до
безпощадної
боротьби
проти
всього
війни.

Зorganizований
робітничтво
цілого
світа
вирішило
вже
на
двох
міжнародних
професійних
конгресах
в
Берні
ї
Амстердамі
поборювати
війну
всіма
засобами
ї
способами,
щоб
спільними
силами
завести
мир,
між
всіма
народами
землі.

Тому
Інтернаціональний
Професійний
Союз,
стоячи
на
засадах
принципу
самоозначення
народів,
відмовляє
помочі
робітничества
всюкю
посягаючому
чужинцеві,
який
вмішується
у
внутрішні
політичні
справи
другого
народу,
як
також
кожлий
контрреволюційний
армії.

Інтернаціональний
Професійний
Союз
визнає
всіх
робітників
повинувати
ся
сьому
незав'язано
ї
відповідно
поступаючи.
Коли
взяти
під
розвагу,
що
російську
революцію
напала

шляхоцька
Польща,
ї
тим
спричинила
нову
війну,
то
Інтернаціональний
Професійний
Союз
мусить
жадати,
в
цілі
негайного
закінчення
війни,
зліквідовання
контрреволюційного
мілітарного
наступу
на
Росію,
ї
для
того
домагається
повної
гарантії
для
російського
народу
проти
всього
нападу.

В
виду
заяви
російського
соціалістичного
правительства
ї
торжественного
проголошення
незалежності
польського
народу,
їого
прав
на
самоозначення,
в
виду
доброї
волі
Соціалістичної
Росії
заключити
мир
з
Польщею,
заявляє
Інтернаціональний
Професійний
Союз,
що
на
тій
основі
мусить
покінути
ся
братовбивча
масова
різня
народів!

Загальний
світовий
мир
мусить
як
найкраще
настати,
на
підставі
визнання
революційного
руху
ї
незалежності
всіх
народів!

Щоб
осягнути
пролетарські
ї
наскрізь
людські
цілі,
Інтернаціональний
Професійний
Союз
визнає
всіх
зorganizованих
робітників
не
дати
зробити
зі
себе
помічників
капіталістичного
імперіалізму,
але
навіяки,
енергично
зупинити
всю
висуку
військ
ї
амуніції.

Свідомі
мети,
сеї
робітничої
акції,
мусять
трудящі
виступити
як
охранна
сторожа
людства,
розбити
реакційний
"святий
аїякс",
який
намагається
ся
наново
навіязати
буржуазні
держави.

Не
вільно
вислати
ні
одного
поїзду
з
амуніцією,
ні
одного
корабель,
наладований
воєнним
матеріалом,
не
сміє
вийти
з
пристані,
ні
одного
жовіра
не
вільно
далі
перезовіти.

Змагаючись
до
волі
робітничества,
бажаючи
захистити
розвій
соціалістичного
руху
перед
капіталом,
налема
ся,
що
тільки
воля
робітників
може
зломити
ї
спинити
далішню
війну,
для
того
Інтернаціональний
Професійний
Союз
визнає
всі
краєві
організації
приготовити
ся
на
вській
випадок,
щоб
в
разі
потреби
масовим
виступом
робітничества
або
генеральним
страйком
перевести
свої
постанови.

Професійний
Інтернаціонал
визнає
всі
організації
зробити
раз
конець
далішньому
виробови
воєнних
матеріалів
у
всіх
краях
ї
то
всіма
можливими
способами
ї
за
всю
ціну,
щоб
остаточно
довести
до
загального
розброєння,
визволити
людство
від
ненавистного
мілітаризму
ї
війни,
а
тим
самим
піднести
засоби
продукції
ї
збільшити
ї
вироби.

Товариші!
В
1914
році
наша
організація
була
ще
за
слаба,
щоб
могла
противитись
війні.
Сьогодні
вона
велика,
27
мільонна
сила,
на
стільки
могуча,
щоб
визволити
себе
з
ріжнього
рода
капіталістичних
ї
мілітарних
впливів
ї
закріпити
соціалістичні